

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 listopada 1975 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce.

Na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 20 czerwca 1963 r. w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce (Dz. U. Nr 31, poz. 177) wprowadza się następujące zmiany.

- 1) w § 5 ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5) nazwę i adres zlecającego wykonanie lotu, rodzaj i cel lotu, określenie grupy i liczby pasażerów, rodzaje i ilości ładunku, wysokość i podstawę obliczenia opłat przewozowych — jeżeli wniosek dotyczy lądowania handlowego w Polsce”,
- 2) dodaje się § 5a w następującym brzmieniu:

„§ 5a. Zgłoszenie lotu specjalnego niehandlowego kieruje się bezpośrednio do organu ruchu lotniczego na 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego, nie później jednak niż do godz. 10⁰⁰ GTM w dniu poprzedzającym lot; w zgłoszeniu lotu skierowanym w terminie krótszym niż 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego należy podać przyczynę opóźnienia.”,
- 3) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Wniosek o zezwolenie na lot specjalny handlowy kieruje się do Ministra Komunikacji co najmniej na 14 dni przed planowanym startem statku powietrznego, jeżeli zachodzą warunki wymienione w § 4 ust. 2.

2. W wypadkach innych niż wymienione w § 4 ust. 2 wniosek kieruje się do Ministra Spraw Zagranicznych w terminie co najmniej na 30 dni przed planowanym startem statku powietrznego; wniosek powinien być wraz z opinią przekazany niezwłocznie Ministrowi Komunikacji

3. Wniosek zgłoszony w terminie krótszym niż ustalony w ust. 1 lub 2 może być uwzględniony tylko w wyjątkowym, uzasadnionym wypadku.

4. Zezwolenie na specjalny lot handlowy może być udzielone, jeżeli:

- 1) przewóz nie może być wykonany regularnymi liniami lotniczymi łączącymi Polskę z krajem, z którego ma być wykonany lot,
 - 2) państwo przewoźnika lotniczego ubiegającego się o zezwolenie stosuje do polskiego przewoźnika zasadę wzajemności w tym zakresie,
 - 3) opłaty za przewóz pasażerów i ładunku są zgodne z taryfami międzynarodowymi, a w razie braku takich taryf — są uzasadnione ekonomicznie,
 - 4) port lotniczy lądowania w Polsce zapewni właściwą obsługę statku powietrznego, pasażerów i ładunków,
 - 5) interes publiczny nie stoi na przeszkodzie udzieleniu zezwolenia.”,
- 4) w § 8 wyrazy „w § 6 ust. 4” zastępuje się wyrazami „w § 5a”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1975 r.

Minister Komunikacji: *M. Zajfryd*